

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 41.

10de oktober 1897.

23de aarg.

Mor Olsen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 paller til en adresse paa over 5 ekspir. leeres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Pille Beppo.

(Fortsættelse.)

en nu var hele fem dage gaaede. Beppo havde saa ofte seet derop, men ingen kunnet opdage.

„Det er forgjæves“, havde han sjærgmodig sagt til sig selv, „jeg vil aldrig komme til at se hende igjen.“

Men dennegang blev han pludselig overrasket ved, at Toni puffede til ham med albuen, og da han vendte sig mod sin ven, straaledes dennes øine af glæde, idet han ivrig begede henimod hotellet.

„Det maa være hende. Hun har baade gyldent haar og blaa øine“, sagde han gang paa gang, idet han lo høit af glæde.

Ja, det var virkelig hende, og hun nikkede til dem begge og svingede med sit lommetørklæde til dem. Men idetsamme raabte en stemme fra et vindu til hende, og den lille pige forsvandt atter. Men Toni var rent overvældet af glæde. Han var saa overstrømmende lykkelig, tilshneladende meget lykkeligere end sin ven, der var mere stille i sin glæde.

„Beppo! Kom, saa skal du saa tjene nogle skillinge!“ raabte idetsamme til ham en gondolier, som var kommen roende med sin baad og havde lagt til i nærheden af hotellet. Gutten havde tjent mere end en skilling ved at hjælpe manden med at ro og skyndte sig ud i baaden, idet han raabte et fornyet farvel til Antonio.

„Et herfskab fra hotellet har bestilt mig“, sagde gondolieren. „De skal helt til Vido, og det vilde være for langt for mig at ro alene, og jeg trænger din hjælp. Det er vel heller ikke saa sikkert, at det ikke kan komme til at blæse senere ud paa dagen.“

Han behøvede ikke at bede Beppo to gange om at hjælpe sig; han var en stor, sterk gut i forhold til sin alder og stink til at ro.

Glad og lykkelig satte han sig i den ene ende af baaden og ventede.

„Der er jo Beppo!“ udbrød en klar barnestemme, „o frøten, det er Beppo!“

Gutten havde vanskeligt for at tro sine egne øine. Foran ham stod Else sammen med sin lærerinde og en høi herre. Det var altsaa dette herfskab, som skulde roes til Vido.

„Hvem er den lille?“ spurgte den fremmede herre forbauset.

„Ja, De har været saa optaget de sidste dage, at vi ikke har faaet tid til at fortælle Dem vore oplevelser“, sagde lærerinden.

„Ik ja“, svarte manden med et dybt suk, „jeg har været meget optaget. Være det nu ogsaa var til nogen nytte! Jeg troede saa sikkert at have fundet et spor, haabede endelig at være ved maalet — men den hele sag er bare bleven dunklere end nogengang før.“

„Gud vil nok hjælpe. Og om end vi skaar fast, faar vi overlade sagen i hans haand.“

„Ja, De har ret! — Men fortæl mig om gutten. Han har et interessant ansigt; jeg maa engang have seet nogen, som ligner ham; hans ansigt synes mig saa bekendt.“

De satte sig i baaden, og gondolieren stødte fra land. Da hørtes pludselig et glædeshyl. Forfrækket saa alle sig om og fik øie paa Antonio, der stod iland og hoppede og fegtede med armene i luften, saaledes som kun en vandbittig kan gjøre det.

„Hvad er ideien med ham?“ spurgte Else forfrækket.

„Den kjære Toni bare glæder sig“, svarte gutten rørt. „Han er altid saa hæleglad, naar det gaar mig godt.“

Ogsaa i Beppos hjerte jubledes det. Han havde gjerne kunnet hoppe af fryd ligesom sin ven. Aldrig havde han roet saa godt som dennegang, og gondolen fløi let henad vandet. Man havde taget bort det sorte tag, under hvilket man søgte beskyttelse i regnveir, og Elses far sad stille ved siden af lærerinden, som fortalte alt, hvad hun vidste om Beppo. Hendes tilhører faldt mere og mere i dybe tanker, mens hun fortalte; han støttede hovedet mod haanden og glemte alt omkring sig.

Else sad en stund og lyttede til. Men saa vilde hun snige sig bort fra sin plads hos lærerinden.

Dette bragte denne til pludselig at stanse sin fortælling og formane hende til endelig

at passe sig. Ellers kunde hun gjerne falde oberbord. Hun maatte være lydlig og hufte paa, hvor haardt hun ofte var straffet for sin ulydighed.

„Men videre i fortællingen nu!“ udbrød Herren utaalmodig.

Else havde atter sat sig. Men hun vilde saa gjerne hen og snakke med Beppo. Hun saa sig skjaalent omkring. Faderen hørte spændt paa, hvad lærerinden fortalte, gondolieren tænkte bare paa sine aarer og sad og nynnede en sang — alene guttens øine var rettede mod hende. Et øieblik vendte frøkenen hende ryggen. Else vilde benytte leiligheden og i hast skynde sig hen til Beppo. Men før hun var naaet saa langt, tabte hun ligevekten og faldt i vandet.

Saael hendes fader som lærerinden strytede forstrækket op, da de hørte plasket. Men i samme øieblik havde Beppo kastet støvler og jakke af sig og kastede sig ud i vandet efter hende.

Faderen satte i et skrig og var ræd for, at de begge skulde komme til at drukne. Men gondolieren trøstede ham med, at gutten svømmede som en fisk; han behøvede ikke at have nogen bekymring for hans skyld. Og snart efter var ogsaa virkelig Beppo ved haadkanten med Else paa sin ene arm; hendes vakre lyse haar bølgede ud over hans skulder. Hun var bevidstløs; men Beppo holdt hende fast. Han var fra sin tidligste barndom vant til at svømme.

Snart kunde faderen trykke den fjære datter til sit bryst. Denne gang var hun da bleven haardt straffet for sin ulydighed; dette forstod hun selv, da hun slog øinene op og saa sin faders blege ansigt.

„Gud være takket!“ sagde han. „O, hvor bange du gjorde os! Tænk, om vi skulde have mistet dig. — Det kunde godt hændt, at baade du og den frække gut var druknet“, sagde han og saa hen paa Beppo, som stod der dryppende vaad, men saa lykkelig, fordi han havde faaet anledning til at redde den lille pige.

Lærerinden tog Else hen i den ene ende af gondolen for at faa en del af de vaade klæder af hende og tulle om hende nogle sjal, som man havde med. Hun var ræd for, at hun skulde blive forkølet.

„Du maa ogsaa faa tørre klæder paa, naar vi kommer iland“, sagde Elses far til Beppo. Men idetsamme kom han gjennem

guttens aabne skjorte til at se det kors, som Beppo havde arbejdet efter sin mor, og som han altid bar paa sit bryst. Han reiste sig hurtig op, gik hen til gutten, tog korset i sin haand og betragtede det beveget. Hans skjælvende læber havde vanskeligt for at faa et ord frem.

„Det er jo det kors, som jeg gav min søster, da hun var liden. Det er umuligt at tage fejl af det. — Hvor har du faaet det, barn? Skynd dig og sig det!“

„Man tog det af min mors hals, da hun var død. Mine pleieførelde gjemte det, og jeg fik det først for to aar siden.“

„Din mor — — — Din døde mor.“
Hvad lærerinden havde fortalt blev atter leverende for ham.

„Din mor! Hvem var hun? — O kan det være muligt?“ stammede han. „Kan det være muligt? — — — Dog nei.“

Men idetsamme lagde baaden tilland. De var fremme. Gondolieren pegte paa hotellet og lovede at faa fat i nogle tørre klæder til Beppo.

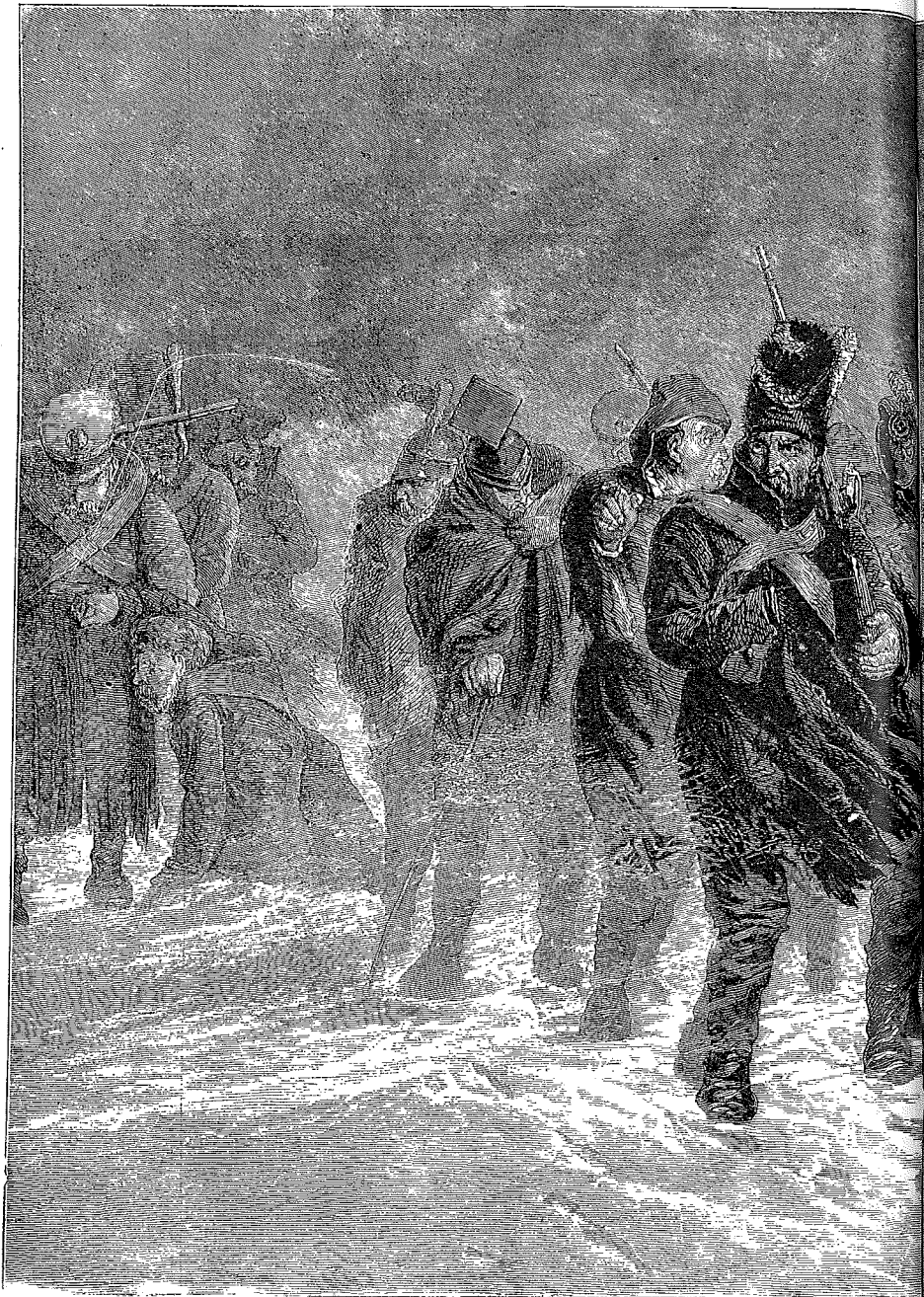
„Nei, Beppo gaar med os. Jeg har meget at tale med ham om! — — O, det skulde vel ikke være saa, at jeg endelig staar ved mine søsters maal.“ (Sluttes.)

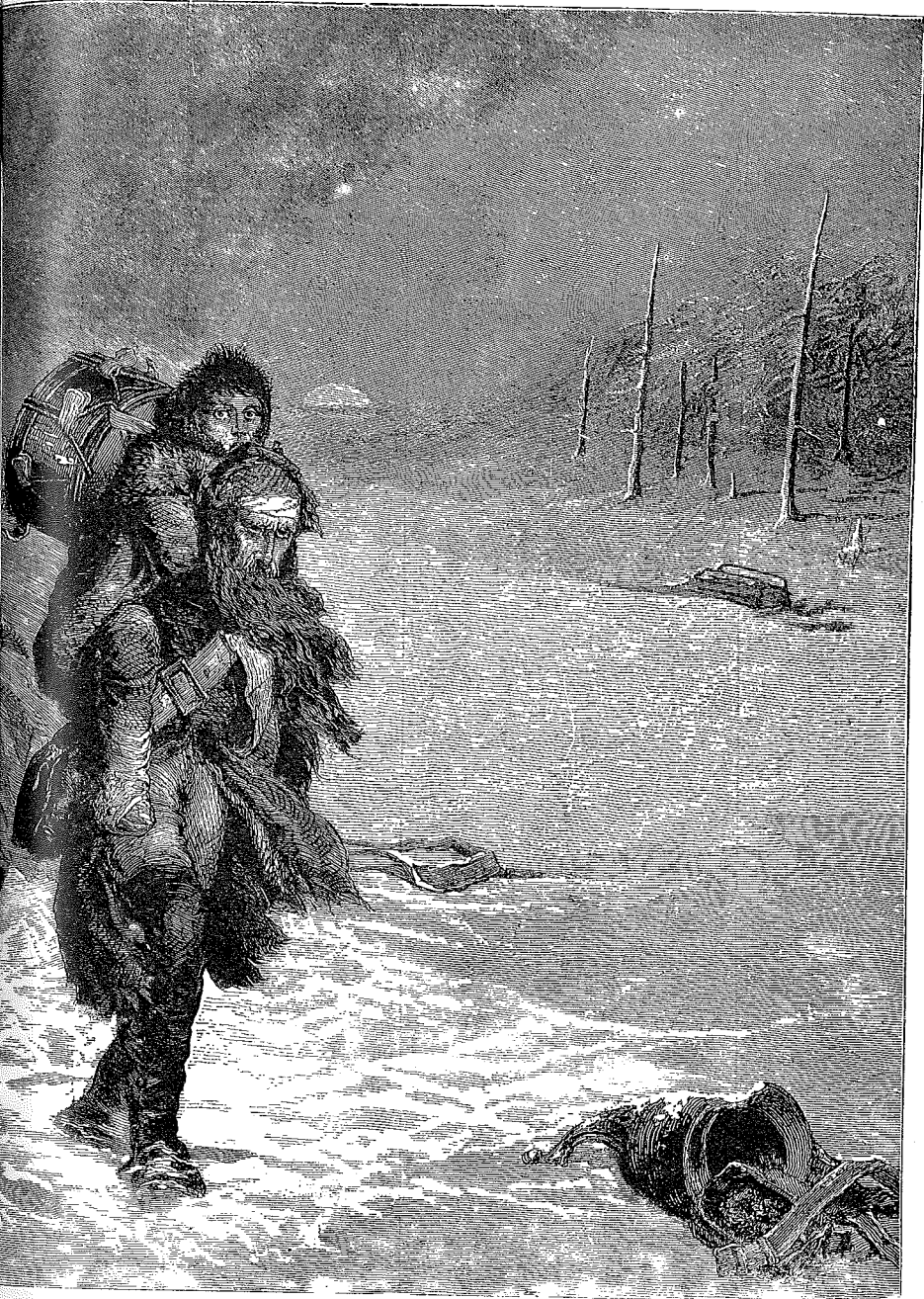
Forunderlig redning.

Det er ikke saa sjældent, at folk bliver borte paa sjøen, naar efteraarstormene rigtig bryder løs. Mangen husfru er blevet enke, og mange smaa er bleven faderløse i saadanne stormfulde, triste og alvorlige nætter, mens mange af de omkomne er gaaet ind i en haabløs evighed.

Rædselsfulde meddelelser om sjøfolkens fortvilede kampe mod havets mægtige elementer læses stadig væk; men midt iblandt disse ofte spaltelange beretninger om orkan og forlis, kan man ogsaa høre en og anden meddelelse om underbar redning. Og ved saadanne tilfælde kan man ofte ikke undgaa at se, at redningen udelukkende er svar paa troendes bønner.

I denne forbindelse har vi hørt fortælle om en ung mand, søn af troende forældre, som for nogle aar siden var ude at fiske. Han var ingen kristen; tvertimod. Opfyldt af verdslige fornøielser og desværre ofte ogsaa

til Rusland i 1812.

af brændevin, tilbragte han den meste tid paa sjøen uden tanke paa det ene fornødne. I land var han en velset gæst overalt, hvor han kom, og hans kamerater holdt af ham; thi han havde ord for at være modig og udholdende.

Derfor var der ogsaa mange, som gjerne tog Gyvind ombord, eftersom han var en duellig og derv mand, villig til arbejde baade i storm og stille. Men hans gamle forældre, de var altid ængstelige, naar han drog ud; thi det var jo ikke godt at vide — han kunde jo blive borte for dem. Og hans sjæl? Ja, den var jo ikke frelst. Men forældrenes angst kunde ikke holde ham hjemme; det var hans lebebrød; han „maatte“ ud — og han kom ogsaa ud.

Samtidig med ham reiste hundreder af mænd ud for at fiske, og de var vel alle opfyldte med de lyfeste forhåbninger. Men disse fik en brat ende; thi efterat de var komne ud, begyndte en orkanagtig storm at rase. Slegt og venner vidste nu, hvad de kunde belave sig paa; og mange og lange var de fortvivlelsers nætter, som holdt de paarørende i ærgstelig spænding efter underretninger om liv eller død, forlis eller redning. Ogsaa de to gamle tænkte paa deres Gyvind, og de bad inderlig til Gud for ham baade nat og dag.

Omfrider drev et brag ind her, et andet der. Noget bragods blev ojentkendt en dag, noget andet en anden. Mange var ogsaa kommet i havn paa fremmede steder, men mange var ogsaa allerede bukket under og havde fundet sin død i bølgerne.

Efter nogen tids forløb kunde man med temmelig sikkerhed vide, hvorledes stillingen var, og i de bortkomnes rækker havde man ogsaa givet Gyvind en plads.

I hans hjem var der sorg, bitter sorg. Tanken paa hans sjæl jog al trøst bort, og det var aldeles umuligt for dem at tænke paa andet end Gyvind.

Naar stormen hylede og pøb, og vinden tudede, da fremstod for forældrene sønnens sidste kamp med de baade elementer — og da randt der mange og bitre taarer. Men det var forhastet sorg og forhastede taarer.

En nat, mens de gamle ligger og lytter efter vinden og samtaler om det forbigangne, hører de nogen at rulle, først svagt, siden stærkere, i dørrammen. Var det vinden? Nei, det kunde ikke være vinden; det maatte være

en eller anden, som vilde ind. Manden stod op, tændte lys og tog slaen fra døren, og hvad saar han at se?

Jo, en sammenkrøben og forfrossen, men dog levende slabning, som ved nærmere eftersyn viste sig at være Gyvind.

Det var virkelig ham, som kom i den sildige natteime og bragte de to gamle til at prise og love Gud, fordi den søn, som de troede død, virkelig var ilive.

Men hvorledes? Ja, det var der ikke nu tid til at fortælle; thi glæden over det uben-tede gjensyn var for stor til i øieblikket at kunne omfatte mere end det, og sønnen var for svag til til at omtale andet end det, han blev spurgt om.

Men senere blev der tid til udførlig beretning om det passerede; den var kort, men god, og lyd omtrent saaledes: . . . Da ingen af os magtede mere, da seil og ror var gaaet i stykker, og da vi tilsidst krampagtigt holdt fast ved bragstumperne, da mistede jeg sans og samling, som rimeligt var; thi i hele tre døgn havde vi hverken faaet mad eller hvile. Fra den stund og til jeg vaagnede i den redningsbaad, som bragte mig hjem, har jeg ingen erindring. Men et ved jeg, og det er, at mine forældres bønner er hørt. Som svar paa eders bønner har vel Herren sendt den planke, paa hvilken jeg bevidsløs drev omkring, da redningsbaaden tog mig ombord. Det er alt, hvad jeg kan sige om den ting, og der er heller intet andet at sige, end at Gud har hørt mine forældres bønner for mig. Mine kamerater er alle omkomne — jeg alene er reddet, og denne underfulde redning har drevet mig til Gud for ogsaa at faa sjælen bjerget i havn, og jeg ved, at min bøn er hørt.

Det er vel overflødig at tilføje, at glæden var stor, da den kjære søn kom hjem hin nat. Men maatte det lære os at ty hen til Gud med alle vore bekymringer i bøn og paataidelse, — og „han skal give os vort hertes begjæring“.

Bei har han alle vegne,
og midler fattes ei.

En brændt bibels indflydelse.

In dag hilste frølen L. venligt paa familien Evans, idet hun sagde: „Jeg er paa omgang i mit distrikt for at se, om nogen af familierne mangler noget og i særdeleshed for at spørge, om de er velforsynede med bibler.“

Da bibelen blev nævnt, brummede manden, Thomas, og Johanne, hans hustru, blev bleg; thi hun vidste, at hendes egtesælle ikke syntes om den og ikke vilde taale en i huset.

Ingen talte, saa frk. L. sagde igjen: „Hvorledes har De det, Evans, er der en bibel i Deres hjem?“

Johanne vilde just fremstamme et svar, da egtesællen barst afbrød hende og sagde med det samme; „Vi har ingen bibel her, og jeg agter heller ikke at have nogen.“

„Ikke en bibel!“ udbrød frk. L., „det be-
drøber mig at høre dette, fordi jeg mener, at intet hjem kan være lykkeligt uden læsningen af Guds egen bog; men hvorfor, Evans, har De afsty for bibelen? Aldrig har jeg hørt, den har gjort nogen skade, og jeg er vis paa, den har gjort mange, mange mennesker meget godt.“

Thomas svarte: „Jeg gjentager, hvad jeg siger, her er ingen bibel i mit hus, og jeg har ikke istinde at ville have en.“

„Maaste“, sagde frk. L., „synes De ikke om at give penge ud for en, jeg skal ikke gjøre forsøg paa at faa Dem til at købe, hvad De ikke vil, men jeg vil give Dem en. Vær saa god“, sagde hun, idet hun lagde en pent indbunden bibel paa bordet, „jeg vil lade denne ligge hos Dem, og De maa modtage den som gave fra mig, vil De ikke nok det?“

„De kan lade den ligge, om De behager“, svarte Thomas, „jeg har sagt, der skal ingen bibel findes her, og det skal der heller ikke.“

„De vil dog lade mig lægge den hos Dem?“

„O, ja, læg De den kun; men ser De ilden der — lige saa vist kaster jeg den paa ilden, naar De er gaaet over dørtærskelen, jeg er en ordholden mand, og det skal ske.“

Mens hans hustru skjælvde af bevægelse, saa frk. L. rolig paa ham og sagde: „Jeg vil lægge denne bog, Evans, gjør De saa med den, hvad De vil, men maatte Gud dog bruge denne foragtede bog til Deres sjæls

frelse.“ Hun bad stille en bøn, at han, i hvis haand almagten er, vilde have barmhertighed med den arme og bruge sit eget ord som redskab. Derpaa tog frk. L. affked og lukkede døren efter sig.

Dieblikkelig gif Thomas Evans hen til bordet og greb bogen, holdt den ud for sig i sit arm og sagde: „Jeg holder mit ord, denne bog skal ikke blive i mit hus at forurolige mig“, og slængte den paa ilden.

En røgfjæle steg op fra bogen, saa greb flammerne fat og blussede med klart sin høit paa arnestedet, mens Johanne gif sagte grædende ud af stuben til en nabohytte.

Idet hun aabnede døren, strøg et vindpust ind og viftede op i de brændende blade. Den vantro mand stod ved ilden, til alt syntes at bære fortæret og satte sig derpaa til sit arbejde.

Snart var den korte dag tilende, og aftenen kom. Thomas forlod arbeidet og forlangte, at hustruen skulde tænde lys, og de sad side om side ved arnen. „Jeg indbilder mig“, sagde han til hende, „at denne distriktsdame, som hun kalder sig, ventede ikke, at jeg vilde holde ord om den bog, men jeg staaar ved mit ord, og jeg kan ikke fordrage den bog, den fil en passende plads.“ I det samme pegede han paa de forfullede blade i asken: „Ilden har gjort det godt, men her er en stump, som ikke er bleven rørt“, og op tog han et libet stykke, som var bleven puffed tilside og var undgaaet hel ødelæggelse; brunt var det, og det kunde neppe siges, af hvad det havde været, men bagflaberne syntes at staa brændt endnu tydeligere end forhen.

„Sagde jeg ikke, at jeg ikke vilde læse bogen! Men jeg vil dog se, hvad ilden har levnet.“

Saa tog han det i haanden, holdt det hen til lyset og læste disse ord:

„Himmel og jord skal forgaa, men mit ord skal ingenlunde forgaa.“

Disse ord gjorde en virkning paa Thomas Evans.

Guds aand arbejdede ved dem, han kunde ikke mere glemme dem, og hvilede ikke, før han fandt frelseren og sjælefred. Frk. L.s bøn var hørt. Gud stod trofast ved sin forjættelse: „Mit ord skal ikke vende tomt tilbage, men det skal fuldkomme det, hvortil jeg har sendt det.“

Mor Olsen.

(Se billedet.)

Mor Olsen var den første, som havde stillet lille Jakob; hans mama havde været saa usigelig glad over, at hun havde mor Olsen til at passe sin lille gut; thi han var hendes første barn, og hun havde ikke stort greie paa, hvorledes hun skulde stille saadanne smaa. Men saa havde mor Olsen desto bedre greie derpaa; det havde ogsaa i mange aar omtrent været hendes eneste arbejde, og det var en fornøielse at se, hvorledes hun kunde vaske og bade, vugge og bysse lille Jakob og saa ham til at sove. Han var dengang saa liden og spæd, at mama syntes det var rent farligt at tage i ham; men det varede ikke saa svært længe, saa var frygten over, og ogsaa hun blev flink til at stille sin lille gut, saa da barnedaaben var over, skulde mor Olsen reise.

Det var nu omtrent et aar siden, men saa kom mor Olsen en dag indom for at se, om Jakob var blevet stor gut nu. O ja, hun blev rent forbauset over, hvor han var vokset, og hvor stor og tyk han var blevet. Og han maatte vise hende sine kunster. Han strakte armene høit op over ørene for at vise, hvor lang han var, og knyttede saa veltilfreds de smaa lubne hænder for at vise, hvor sterk han var, og førte meget behændig stortaen op til munden for at vise, hvor myg han var. Jo, det var gutten sin det! Og mor Olsen kunde ogsaa skræmme af ham, saa det forflog, og mama stod frydefuld og hørte paa alle hendes lovtaler over den lille gut, som ogsaa hun naturligtvis fandt skrækelig sød og deilig.

Fra Napoleons tog til Rusland i 1812.

(Se billedet.)

Indtil aaret 1812 stod Napoleon som den omtrent uovervindelige felt-herre; men da skulde det ulhykkelige tog til Rusland komme til at give hans magt det første alvorlige knæk. Han naaede som bekendt frem til Moskva, men russerne tændte ild paa sin hovedstad, hvis masser af træhuse i flere dage bannede et eneste flammehav. Napoleon lod sig alligevel narre til at blive der en maaned, og da han saa skulde drage hjem, faldt vinteren paa, og hans soldater led den gyseligste elendighed paa grund af kulde, sult og udmattelse. De fandt hverken føde for sig eller sine heste, ja ofte ikke engang brænde til vagtild i de frygtelige nætter, da de maatte overnatte i sneen under aaben himmel. Og midt under al denne elendighed var de udsatte for rytterangreb af kosakker, som forfulgte dem. Aller mest rædselsfuld var overgangen over Beresinafloden i slutningen af november. Sælt skal Napoleon have mistet over flere hundrede tusend soldater paa dette ulhykkelige tog.

Bogstavgaade.

3 4 9 10 4 9 en stor by og 3 6 10 4 5 8 en stor indse. 10 4 9 en russisk elv. 9 2 7 et syredskab. 1 2 9 10 en legemsdel. 2 3 en fisk. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 er de gamle navne paa en del af det nordlige Norge.

H. L.

Billedgaade.

